



Illustreret Familieblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 19.

Illustreret Familieblad
 udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
 pr. Aar, ufravigelig i Forstrib

Den 13de Mai 1893.

Illustreret Familieblad
 udgives af C. Bulfsberg,
 Decorah, Iowa.

7de Aarg.



Ole P. Westerm 794

Stovblomster. Efter Maleri af S. Wesin.

Hvem er hun?

af
Jeanie L. Gould
ved D. B.
(Fortf.)

8de Kapitel.

John," sagde Mrs. Wylde utaalmodig, "jeg skulde ønske, Koffen vilde riste Fransbrødet ordentlig. Tag dette ned og kom straks op igjen med noget andet." Mr. Wylde, der var fordybet i Avislæsning saa op. "Giv ikke Marjorie The tilastens, Kjære, det virker skadeligt paa et Barns Nerver, og Horace begyndte altfor tidligt dermed."

Horace gjorde en hæslig Grimace til Marjorie og mumlede noget mellem Tænderne om, at han ikke var et Svøbebarn.

En voldsom Ringen fik i samme Øjeblik Mrs. Wylde til at synke tilbage i sine Puder med en sagte Stønnen, og John kom ind med en gul Konvolut paa en Sølvbakke, som han gik hen til Mr. Wylde med.

En liden Haand stjal sig ind i Mr. Wylde, idet han tog det, og Marjories ivrige Stemme sagde: "Mit Telegram!"

Det var slede godt for Marjories Fremtid, at hendes nye Beskytter ikke ventede med at læse Depechen til han havde betalt Budet. Han rev den op og vendte sig smilende mod hende.

"Nu kan Du være glad, min Ven. Dommer Gray siger: 'Regie er uden Fare, meget svag, men vil komme sig.' Hilsen til Marjorie."

"Jeg er saa taknemmelig!" udbød Mrs. Wylde. "Marjorie har grædt hver Dag — for den Gut formoder jeg. Hendes Dine vil bære Spor deraf i ugeris, frygter jeg for."

De opjæftige Taarer trillede atter ned ad Marjories Kinder, da Mr. Wylde tog hende op paa sit Knae. "Saa, græd nu ikke Kjære," sagde han i en meget træt Tone, og Marjorie med sin fine Følelse for andre forstod, at det paa en eller anden Maade gjorde ham ondt; hun tørrede sine Dine og sagde: "Jeg kunde ikke lade være, Sir, Regie er saa god, og det var haardt at maatte rejse uden at faa se ham først."

Mr. Wylde trykkede hende ind til sig. Det var et smukt Ansigt, der hvilede mod hans Skulder, og Mrs. Wylde's Bestræbelser med Hensyn til hendes Garderobe viste glimrende Resultater. Det smukke fine Musselin med Broderi, de blaa Baand om Haar og Liv og den fine Snor af Guldperler om Halsen flædte hende udmærket. Det var dog underligt, hvor lidet Barnet selv brød sig om sin Stads; hun var saa optaget af sin Vengstelse for Regie, at alt andet var hende ligegyldigt, og hun lod sig villieløs trække hid og did for at blive opfisset, og lod Fanchon pnytte sig med den samme tause, trætte Mine; men hun besad den individuelle, medfødte Fjndhed, der altid havde været hende egen og som gav hende sit umiskjendelige Præg, hvilkenjomhelst Dragt, hun end bar. Dette laa dog ikke for Mrs. Wylde at udfinde, men hendes Mand med al sin ukunstlede Verdensklogskab var en skarp Jagttager, og forste Aften efter Marjories Ankomst taffede han i sit Hjerte for, at hans Husstris Balg var faldt paa et Barn, der besad noget mere end blot den dyre Skjønhed.

Marjorie hntes godt om Mr. Wylde, han var en Mand med en ligefrem, rolig Optraeden, meget forskjellig fra sin lette, intetfjndende Husstru; en Mand, der sagde meget lidet, men som var kjendt som overordentlig retskaffen og venligsindet. Barnet søgte, at hans nærhente, lyse, blaa Dine havde et Udtryk af Oprigtighed og Sandhed, som hun javnede baade hos Mrs. Wylde og Horace.

Horace var en ganske ny Fremtoning for Marjorie. Kommen lige fra sit Samvær med Regie, var hun tilhøjelig til at betragte hvilkenjomhelst Gut af hans Alder med dyb Beundring, og hans Moders glødende Beskrivelse af hans Skjønhed havde hjuldt hende med den højeste Grad af Forventning. Og for saa vidt som regelmæssige Træk, klar, lys Farve og en høj Figur kunde tilfredsstillende ens Begreber om Skjønhed, fortjente han fuldkommen sin Moders Berømmelse, men Udtrykket i det smukke Ansigt havde noget affrækkende ved sig for Marjorie. Regies

klare, blaa Dine, aabne som Dagen med deres klare ærlige Udtryk, saa vidt forskjellige fra disse flammende, hadefulde, sorte, der iagttog enhver af hendes Bevægelser, til hun blev saa forvirret, at Taarerne kom hende i Dine under deres uventlige Graasken.

Horace Wylde var en Gut, som var bleven aldeles udfjndt ved sin svage Moders Eftergivenesshed; han var i højeste Grad egentjndelig, grusom mod Gutter, yngre og svagere end ham, og frybende mod dem, der paa nogen Maade stod over ham. Havde han ikke været saa flink og begavet, som han var, vilde hans flette Streger have kostet ham hans Plads i Mr. Møllers Skole; men han stod med Hensyn til Lærdom saa højt, at hans Lærer gjerne vilde brilliere med ham ved offentlige Lejligheder, af den Grund beholdt Horace sin Plads og bragte udmærkede Karakterer paa hver Eksamen. Det eneste, der lagde Baand paa ham, naar han vilde udføre en eller anden af sine Kæmper, var hans Faders alvorlige Blik. Mr. Wylde havde ofte en bange Anelse om, at hans Son ikke var sand og frygtede paa samme Tid for at være uretferdig i sin Dom.

Marjories Ankomst blev ikke hjndt med Glæde af Horace. Mr. Wylde saa straks af det mørke Udtryk i hans Dine og de rynkede Bryn, at denne Tilvækst i Huset ikke var ham nogen behagelig Overrættelse. Hun havde ikke skrevet til sin Mand om sin Plan med Marjorie, hovedsaglig fordi hun vidste, det vilde føre til en Scene med Horace, og for at slippe fra det paa den letteste Maade, besluttede hun sig til at lade det komme som en Overrættelse.

Ved Ankomsten rakte Marjorie sin Haand til Horace og saa op til ham, som om hun ventede at blive kysket; men Horace stirrede opbragt paa hende og trak sig tilbage, idet han raabte: "Jeg vidste, Du var ifærd med noget saadant, Moder! Hvad ialverden vil Du med denne Pige?"

Marjorie trak sig skjælvende op i Hjernet af Bognen og nærmede sig ham aldrig senere.

Mr. Gray havde holdt sit Løfte. Hver Aften modtog Mr. Wylde et Telegram, kun indeholdende et Ord eller to; men Marjorie levede paa disse Ord. Ingen vidste, hvad Barnet led i den Tid, eller hørte de underlige Bønner, hun opjndte Dag og Nat for sin "Kjære, smukke Regie."

Gud alene vidste det, og hvem kan sige, hvad disse Bønner udrettede; var hun ikke en af de Smaa, om hvem Herren siger, at "deres Engel i Himmelen ser altid min Faders Ansigt?"

Saa var det en lykkelig liden Pige, der sad paa Mr. Wylde's Knae, medens han læste sin Avis, og da han lagde den bort, vovede Marjorie som Svar paa hans venlige Blik at sige: "Hvor længe tror Du, det vil vare, inden Regie bliver stærk? Tror Du, jeg kan faa et Brev fra ham om to Uger?"

"Jeg er bange, det snarere vil blive to Maaneder til Du kan vente noget, min Ven," sagde Mr. Wylde, men da han saa hendes stoffede Blik, tilføjede han, "jeg tænker, din lille Veninde, Mr. Livingstones Datter, vil skrive til Dig og fortælle om ham."

"Meta? Ja, det vil hun," sagde Marjorie glad. "Hvorledes har Serafina det iaften?" spurgte Mr. Wylde smilende. Marjories Kjærlighed til Duffen havde undret ham meget.

"Saa godt som muligt. Fanchon har sjet en ny Kjole til hende idag; var ikke Mrs. Wylde — jeg mener, var ikke Mama smil, som lod hende gjøre det?"

"Hvilken Snak! hun kan sy en til imorgen min Skat," udbød denne; "men jeg kommer med det samme til at tænke paa Uvertisjementet om Gouvernante til Marjorie. Har Du undersøgt det Mr. Wylde?"

"Jeg gif derhen, hvor det blev mig anvist og fandt en meget pen Dame, som gjorde et udmærket godt Indtryk og havde de bedste anbefalinger, saa jeg antog hende straks og bad hende komme hen imorgen for at træffe Overenskomst med Dig angaaende Timerne; Betalingen er ordnet."

"Jeg tvivler ikke paa, at hun forlangte formegget af Dig. Du kunde have overladt dette ogsaa til mig."

"Jeg fandt det bedst at ordne den Sag selv," sagde Mr. Wylde rolig. Han tilføjede ikke, at den unge Læreriendes svage Udseende havde faaet ham til ikke alene at gaa ind paa hendes bestedne Fordring, men tillige til at føje fem Dollars Kvartalet til den nævnte Sum, idet han venlig tilføjede, at Marjorie stod saa tilbage.

"Er min Læreriinde pen?" spurgte Marjorie.

"Det er hun, og i ethvert Fald vil hun være venlig og god. Men sig mig en Ting, Marjorie, hvordan tror Du, Serafina vilde like at faa en Rival?"

"Jeg ved ikke, Sir," sagde Marjorie med store Dine, ikke ganske paa det rene med, hvad en Rival kunde være.

"Da jeg gif ud idag, mødte jeg en Gut med en liden sort og brun Rottehund, han vilde sælge, og" fortalte han smilende, da han saa, hvor det lyfte op i hendes Ansigt, "jeg troede, jeg kjendte en liden Pige, som havde jagt, hun var glad i Hunde."

"Na, købte Du den?" raabte hun.

"Hvis Du vil springe ned og ringe, kanste Du kan finde ud, hvad der var i den Kurv, jeg bragte hjem iaften."

Ned sprang Marjorie, og John viste sig med den snurrigste lille Hund paa Armen, den havde klare, sorte Dine, fint, glat Haar og spidse Øren, om gav den et vist klogt Udtryk.

"Kom her, kom her," sagde Marjorie, da John satte den ned paa Gulvet.

Horace fløjtede, men skjont Hunden lærte det g logrede med Halsen, adlød den til Marjories store Glæde hendes blide Raalden.

"Bapa," sagde Horace med et stummelt Udtryk. "Du er virkelig for slem. Her har jeg nu gaaet i maanedsviis og tiggert Dig om at lade mig faa en prægtig Blodhund, og saa gaar Du hen og bringer denne Rotte hjem til Marjorie."

"Der er temmelig stor Forskjel paa den Rotte, som Du kalder den, der er en Hushund og ikke vil gjøre nogen Fortræd, og den Slags Hunde, Du vil have," sagde hans Far. "Vi har ingen anden Plads end Stalden til en saadan stor Hund her, men jeg er sikker paa, at fik Du den, vilde den være her inde den halve Dag. Jeg har jagt Dig, Horace, at jeg ikke anser den Slags Hunde for sikre, de er glubste, og jeg vil ikke have Marjorie skræmt."

Horace blev bleg og tilfaste Marjorie og hendes lille Hund et hadefuldt Blik. Heldigvis bemærkede ikke hans Fader det, og hans Moder var altfor optaget af at beundre det lille Dyr's Skjønhed til at lægge Mærke til de Skyer, der trak op paa hendes Søn's Pande.

"Na, se den har et Halsbaand!" raabte Marjorie. "Hvor nydeligt det er, og der er en Sølvlade paa det."

"Ja den er til at indgrave Navn og Bopæl paa," sagde Mrs. Wylde. "Hvad skal vi kalde den, min Skat? synes Du om Fjnd, Spøg, Røver, — nej, ingen af disse passer. Hvad mener Du, Marjorie?"

"Jeg ved ikke," sagde hun estertænkso nt, idet hun betragtede sin nye Skat. Den ligner lidt Metas Hund Whiffey; men jeg synes ikke Whiffey er noget pent Navn; synes Du? Nej, hvor højt den holder sit Hoved, akkurat som om den var stolt af sit smukke Halsbaand, ligesom Tom Gray af sit nye røde Halsstørklæde, som Regie holdt saadanne Løjer med. Na, nu ved jeg — jeg vil kalde den det, som Regie sagde, at Tom var — "Dandy."

"Det var et meget godt Navn," sagde Mr. Wylde; "bed Mama om at lade Fanchon saa med Dig til Juveleren imorgen og saa det paa Pladen."

"Jeg kan føre med Dig derhen," sagde Mr. Wylde, "men der kommer Fanchon for at hente Dig min Søde. Vil Du have Dandy eller Serafina med ind i dit Værelse? begge bliver formegget, for da kommer Du ikke til at sove inat."

Marjorie betænkte sig. Dandy logrede og stikede hendes Hænder. Hun mødte Mr. Wylde's Blik og rødmede dybt. "Jeg kan ikke opgave min Kjære Serafina," sagde hun. "Tror Du, det vil gjøre Dandy ondt? Serafina er den ældste Ven, og jeg tror, jeg har mest Hygge af hende."

"Du glemmer ikke dine gamle Venner, og det er ret, min lille Pige," sagde Mr. Wylde, idet hun slængede Armen om hans Hals.

"Jeg taffede Dig ikke," hvistede hun og skjulte sit Ansigt ved hans Skulder, "men jeg er saa glad i Dig, fordi Du har givet mig saadan en sød liden Hund. Maa Fanchon passe paa den for mig?"

"Jeg har givet John en Kurv til den, som den skal sove i, den skal staa i øverste Gang, og naar Du aabner Døren imorgen, tænker jeg, Du finder den udenfor Døren for at følge med Dig ned til Frost. Godnat, Kjære."

Horace sad over sin Bog en Stund, efter Marjorie var gaaet, og hans Moder, som saa hans Misjornøjelse, forsøgte at opmuntre ham ved at lede Samtalen hen paa Ting, som hun vidste interesserede ham. Mr. Wylde vedblev at læse Uviser og tog ingen Notis af Guttens mørke Udtryk, før Horace lukkede Bogen og sagde: „Papa, jeg skulde ønske, Du vilde give mig femti Dollars.“

Mr. Wylde saa op. „Femti Dollars. Hvorfor? Det forekommer mig, Du bruger Penge temmelig flod, forrige Uge fik Du tyve Dollars over den fastsatte Sum, og der er ikke gaaet et halvt Kvartal endnu.“

„Jeg maatte være med paa en Present til den engelske Lærer, Mr. Smith, da han skulde rejse,“ sagde Horace med et udtryksfuldt Sideblik til sin Moder, en Advarsel om ikke at forraade, at hun havde givet ham ti Dollars til dette Djemed. „Saa var der et Lag, vi Kammerater holdt forrige Uge, og da de Ubemidlede ikke kunde være med at betale, maatte vi paatage os det.“

„Jeg siger Dig, Horace, Du gaar for vidt; har jeg ikke forbudt Dig at være med paa kostbare Selstaber? Mellem Skolegutter er dette en højst urimelig og skadelig Skik og vil kun bane Vejen for alle Slags Udfejler. Nu, Du har gjort Regnskab for endel af Pengene, hvad skal Du saa bruge de femti Dollars til?“

„Na til lidt af hvert.“ Han mødte fjækt sin Faders Blik for et Sekund, og vendte sig derpaa bort.

„Jeg har ikke lyst til at negte Dig det,“ sagde Mr. Wylde mere venligt, da han saa sin Hustrus bønne Mine, „men jeg vil ikke tillade Dig at blive ekstravagant, hvis jeg kan hindre det. Jeg tænker, ti Dollars vil være tilstrækkelig til lidt af hvert den gang. Ved mig ikke om mere, før Tiden er udløbet igen. Louise,“ sagde han derpaa i den bestemte Tone, som hun vidste fordrede absolut Lydighed, „Du forstaar, jeg mener, hvad jeg siger, og jeg beder Dig, giv ikke Horace noget af din Privatkasse, uden at jeg bliver raadspurgt først.“

Horace tog Banknoten, der blev raft ham, mumlede noget, altsfor utydeligt til at hans Fader kunde opfatte det, og forlod Dagligstuen, idet han smældte Døren i efter sig.

Mr. Wylde sukede smerteligt, idet han tog fat paa Uvisen igjen, men intet blev sagt om Sagen, hverken af den ene eller den anden, og Mrs. Wylde læste ud sin Roman, inden hun gik til sengs.

Men Horace havde ikke ifinde at nøje sig med dette. Næste Dag, da hans Moder sad i sit Værelse før Frokosten, kom han ind og kastede sig paa Sofaen efter først at have kysset hende. Hun saa foruøjet ud ved denne uvante Omhed og spurgte, om han vilde tage en Tur i Parken med hende før Middag.

„Uj, nej,“ sagde han utaalmodig. „Jeg er optaget til Kl. 3. Hvad var det, som gjorde Papa saa græten igaar Aftes? Har han lidt noget Tab?“

„Nej, det vil jeg da haabe, han ikke har,“ raabte Mrs. Wylde. „Hvor Du skræmte mig, du slemme Dreng. Tvertimod, jeg hørte ham just sige forleden Dag, at han havde været meget heldig i en Spekulation.“

„Hvorfor er han da saa elendig lav, ikke at lade mig saa disse stakkels 50 Dollars?“

„Har Du gjort Gjæld igjen?“ spurgte Mrs. Wylde med et bekymret Udtryk. „Du ved, hvor vred din Fader vilde blive over saadant. Jeg skulde inderlig ønske, Du vilde opføre Dig bedre, som Regie Gray for at nævne et Eksempel.“

„Na, sæt ikke op den Laps som Mønster for mig. Jeg bliver syg af at høre hans Navn. Det storjuede Barn taler om ham fra Morgen til Aften. Hvad bryder jeg mig om Reginald Gray? Men Moder, søde, lille Moder, jeg er i en forfærdelig Forlegenhed, og Du kunde gjerne hjælpe mig ud af den ved at give mig nogle af dine Sparepenge.“

„Hvem er det, Du nu er i Gjæld til?“ spurgte hun.

„Det eneste er en Regning hos Carters. Na — tilføjede han, da hans Moder ytrede sit Mishag — „jeg røger ikke flere Cigarer, eller drikker mere Champagne end Cliff de Peyster, som Du altid er saa glad ved at se mig sammen med. Nu ved Du det!“

„Men Horace, jeg tør ikke give Dig Penge denne Gang; Du hørte, hvad din Fader sagde, og desuden har jeg virkelig ikke mere end syvogtve

Dollars i min Pung, og jeg maa betale nogle af dem for Marjories Garderobe idag.“

Hun talte ualmindelig bestemt, og en Bredesrødme farvede Horaces Kinder.

„Jeg skulde ønske, den Tiggerunge var død og begravet, hellere end at hun skulde være kommen hid for at lægge Beslag paa din Tid og dine Penge. Kan Du ikke give mig noget? Jeg er bange, Carter udfører sin Trudsel og sender sin Regning til Fader, hvis jeg ikke betaler endel af den idag.“

„D, hvad skal jeg gjøre!“ raabte hans Moder hjælpeløs. „Jeg tror, der er 25 Dollars i min Pult, det er endel af Fanchons Løn, men jeg faar jo se at komme ud af det paa en Maade, og Du kan saa disse.“

„Jeg behøver 50,“ sagde Horace jurmulende.

„Saa faar Du hjælpe Dig, som Du kan; jeg kan ikke lade Dig saa mere, ikke en Cent, og jeg burde ikke give Dig dem; men her er de, tag dem nu hurtigt, for der er Marjorie.“

„Dandy“ trippede ind i Værelset fulgt af sin lille Hersterinde, og Horace puttede Pengene i sin Lomme, stode til Marjorie, der holdt sig i Afstand fra ham, og gav stakkels Dandy et Spark, da den logrende sprang opad ham.

„Mama,“ sagde Marjorie heftig, idet hun tog Dandy op i sine Arme og forsøgte at stanse dens ynkelige Piben, „jeg synes virkelig, Horace er slem! Vil Du ikke være saa snil at bede ham lade min Hund være i fred?“

„Din Hund, Mijs Næsevis!“ gjentog Horace i en foragtelig Tone. „Hvad har Du med den at gjøre. Rejs tilbage til det Sted, Du kom fra.“

„D, sy!“ raabte hans Moder, da Døren med et Smæld lukkede sig efter hendes dydige Søn. „Marjorie! fjære Barn, bryd Dig ikke om det; han har Hovedpine idag.“

Men Marjorie gjorde i sit stille Sind en Sammenligning mellem ham og Regie, og den faldt langt fra ikke ud til Horaces Fordel.

9de Kapitel.

„Lidt mere til venstre, fjære Papa; saa, nu er det dejligt. Tak,“ og Regie udstødte et Suk af Tilfredshed, idet han lagde sig tilbage paa Puden og følte den bløde Sommerluft over sit blege Ansigt.

„Du er just ikke for tyk, Rex,“ sagde Dommer Gray, idet han betragtede ham med en Blanding af Omhed og Satire i sit Ansigt. „Du minder mig stærkt om den Mandes Hest, der levede af et Straa om Dagen.“

„Ja, men det var først, da den kom til det ene Straa, at den døde, Papa, og det gjorde ikke jeg,“ sagde Regie med lidt usikker Stemme.

„Nej, Gud være lovet!“

Regie hørte den halvt hvistende Dtring. „Nej, Du har din gamle Plageaand endnu, Papa. Na, jeg undres, hvor lang Tid det kan være, til jeg kan løbe op Trapperne med Dig igjen.“

„Man kommer sig ikke i en Fart, efter en saadan Sygdom som din, Regie. Jeg talte længe med Dr. Gibbs om Dig igaar Aftes, og han raadede mig til at rejse med Dig, saa snart Du var stærk nok til at taale det.“

„Hvorhen?“ spurgte Regie med noget af sit vante Liv.

„Det har jeg endnu ikke bestemt. Doktoren siger, Du bør have Fjeldluft, og jeg tænker paa et roligt Sted mellem „White Hills“, Conway, for Eksempel. Og da jeg ikke kan blive hos Dig hele Tiden, tænkte Bedstemama, at Meta kunde følge med og være hos Dig og Tante Rachel.“

„Meta? Det vil blive herligt! Na Papa, jeg kunde ikke holde ud med Tante Rachel alene. Hun er nok snil — han holdt inde — „men hun optager alting paa saadan egen Maade, og jeg er saa vanskelig nu om Dagen, Papa, jeg vilde komme til at jagne Dig saa meget,“ og Taarerne kunde ikke holdes tilbage, da hans Fader ømt klappede ham paa Hovedet.

„Papa,“ sagde Regie igjen efter at have blinket voldsomt med Øjnene og kjæmpet for at blive Herre over en kvælende Fornemmelse i sin Hals, „tror Du, jeg maa skrive et Par Linier til Marjorie i denne Uge? Meta har skrevet to Gange for mig, men Du ved, hun vil blive saa glad ved at faa noget lige fra mig, og, Papa, der er noget som siger mig, at

Marjorie ikke er saa lykkelig dernede hos Wylde, som hun kunde være.“

„Det er blot noget, der er opkommet i din Indbildning, Rex, for Tante Helene siger, at baade Mr. og Mrs. Wylde er overordentlig glade i hende; men jeg er lej over, at jeg lod hende rejse, da Du var syg; havde jeg ikke været saa ængstelig for Dig og optaget deraf, havde jeg kanske faaet ordnet det paa en anden Maade, men din Bedstemoder syntes ogsaa at finde dette saa udmærket for Marjorie.“

„Ja, ganske vist,“ sagde Regie hurtigt, som ikke ønskede, at hans Fader skulde vide, hvor meget hendes Bortrejse havde gaaet ham nær. „Det er naturligtvis rigtig, men jeg har ikke stor Respekt for Tante Helenes Benner, og Mrs. Wylde er saa braafænde og forpynnet — Du forstaar nok, hvad jeg mener. Jeg haaber, at Marjorie ikke vil vokse op til at blive en taabelig Pige som Lissy; Du behøver ikke at ryste paa Hovedet Papa, Du ved godt, at Lissy bare tænker paa Stads og Gjas.“

Nu blev der banket paa Døren, og Metas venlige Ansigt tittede ind. „Sidder Du oppe, Regie! Maa han saa nogle Druer, Onkel James? Mama sender ham disse, som er de første fra vort Drivhus, og Mijs Rachel sagde, jeg maatte være her en halv Time.“

„Du er altid velkommen,“ sagde Regie med et taknemmeligt Smil.

„Men, hvor uefterrettelig jeg er!“ sagde hun efter et Øjeblik, der er en, som vil tale med Dig, Onkel, en løjerlig Fyr. Jeg mødte ham i Gangen. Er De noget til hans Velbaarenhed, Dommeren? sagde han med et komisk Nik. Jeg fortalte ham, at Du var min Onkel, og han tilføjede: Ja, det ser jeg tydelig i Deres smukke Øjne, Mijs. Vil De være saa god at sige Dommeren, at Barney Brian dernede fra Whinn er her for at tale med ham.“

Meta gjengav prægtig den irske Dialekt, og Regie lo og raabte i samme Mandedrag: „Barney, na Papa, det er jo Madges Violinspiller, er det ikke? Stakkels Fyr, hvor skuffet han vil blive ved ikke at faa se hende. Gid jeg kunde faa se ham, maa jeg, Papa?“

Mr. Gray rystede paa Hovedet. „Det vilde blive formeget for Dig, Rex, endog Metas Besøg har bragt Farve i dine Kinder, og jeg vil ikke lade hende blive meget længe. Hust, ingen pirrende The-maer for denne Fyr her,“ sagde han, idet han kneb hende i Kindet, og gik ned for at tale med Barney. Han fandt Irlænderen staaende i Gangen og dreje Hatten mellem Hænderne paa en Maade, som viste, at han ikke følte sig paa rette Sted.

„Saa Du fandt, hvor jeg boede, Barney? Det glæder mig at se Dig, kom med ind i mit Studerværelse. Hvorledes kom Du hid?“

„Den halve Vej paa Jernbanen Deres Velbaarenhed, og forresten tilfods, indom her og der med min Violin for at tjene Føden. Og hvorledes har lille Marjorie det? Hvor jeg har længtet efter hende hele Vinteren.“

Mr. Gray fik ham til at sætte sig og fortalte ham venlig om Marjories forskjellige Hjem, siden hun forlod Whinn; men den stakkels Barney blev lang i Ansigtet, da han hørte, at han var kommet fortilde, at Marjorie var rejst til New-York for at blive der.

„Ja, Deres Velbaarenhed forstaar det vel bedst,“ sagde han tilfaldt, „men jeg faar aldrig se min lille Pige igjen, frygter jeg for. Tror Deres Velbaarenhed, hun vil tænke paa mig imellem? — aa nej, det vil hun vel ikke; hun er jo bare et Barn.“

„Men et meget hjærligt Barn,“ sagde Mr. Gray ganske rørt over Irlænderens Bevægelse. „Nej, Barney, hun vil ikke glemme Dig. Her har jeg noget, som jeg er vis paa, hun vilde give Dig, vidste hun, hvilken lang Rejse Du har gjort for at faa se hende; ligner det ikke godt?“

Medens han talte, havde han taget frem to Billeder, ganske smaa, men Kunstneren havde netop grebet det særegne, smukke Udtryk i de mi'be graa Øjne, der gjorde hendes Ansigt saa overordentlig tiltalende, og det var hende selv, der fra Billedet saa alvorlig paa Barney.

„Na, men det er hende selv, lyslevende,“ raabte han og strøg sig hurtigt over Øjnene. „Gud velsigne hendes søde Ansigt — hun er en god liden Sjæl.“

„Det ene af disse sendte hun til Regie, min Søn, og det andet til mig,“ sagde Mr. Gray; „men jeg vil give Dig mit, for jeg er sikker paa, Marjorie gjerne vilde, Du skulde have det.“



Moderfödsel. Öfver af Maleri af Sulinus Rhom.



Det første Skridt. Efter Maleri af Th. Schmidt.

„Nej, kan det gaa an at tage, Deres Velbaarenhed,” sagde Barney med irsk Høflighed. „Ikke at jeg jo vilde blive glad ved at have et saadant nydeligt Billede, Deres Velbaarenhed, ved nok det.”

„Du skal have det,” sagde Dommeren smilende med den ham uimodstaaelige Venlighed, der vandt Høje og Lave, Fattige og Rige. „Marjorie sender mig nok et igjen, naar jeg skriver og fortæller om dit Besøg. Hvad kan jeg gjøre for Dig, tænker Du paa at nedsette Dig her?”

Barneys Forvirring, som hans Værts Venlighed ganske havde forjaget for en Stund, vendte ved dette Spørgsmaal tilbage i forøget Grad. Han takkede hans Velbaarenhed, han var ham meget forbunden, men han havde ingen Planer. Folkene i Saybrooke vilde savne ham; han havde intet andet end sin Fele, og han ønskede kun at tale med hans Velbaarenhed — og han blev mere og mere forlegen.

„Nu,” sagde Dommeren og saa muntert paa ham, „er Du kommet i en eller anden Ulejlighed? Du er da ikke kommet i Rettens Klør; hvad er der ivejen?”

„Sandelig, det er intet af den Slags, Deres Velbaarenhed,” sagde Barney med Varme, og opmuntret af de venlige Dine ligeoverfor ham plumpe han paa engang ud med, hvad der laa ham paa Hjertet. „Det er disse Breve, Deres Velbaarenhed. Jeg ved ikke, om de siger noget; men hun sagde: Lov mig at give dem til ham, og sig ham, jeg forsøgte at gjøre mit bedste,” sagde hun. Saa begyndte hun at tale i det fremmede Sprog, og jeg ryttede paa Hovedet og sagde: tal engelsk Madam, sagde jeg, for jeg kan ikke forstaa Dem.”

„Barney,” sagde Mr. Gray, i en alvorlig Tone, „jeg skulde ønske, Du vilde forklare mig, hvad det er, Du taler om. Er det saa, at Du har Breve, der har tilhørt Marjories Moder?”

„Ja netop, det er det,” sagde Barney med et Lettelshens Suk. „Og jeg er lej over, at jeg ikke lod Deres Velbaarenhed faa dem straks; men, siger jeg til mig selv, jeg vil ikke give dem til Marjorie, siger jeg; det lille Armebaand var alt, hvad jeg gav hende.”

Stykke for Stykke lyttedes det saa Dommer Gray at faa ud af Barney alt, hvad han vidste. Det var væsentlig den samme Historie, han havde fortalt Marjorie, undtagen det om Brevpakken, som han havde glemmt. Han fortalte Dommeren, at just før hun døde, havde han truffet til at være alene med hende nogle Minutter, og hun havde da truffet disse Breve frem fra Hovedpuden, hvor hun havde dem skjult og bedet ham bringe dem til „ham.”

„Hun nævnedes intet Navn, kjønt jeg spurgte hende to Gange, om det var hendes Husbond. Hvem uden han?” siger hun. „Han vil dø og aldrig faa vide, at jeg gjorde mit bedste; og saa sandt som jeg staar her, begyndte hun at snakke vildt i et Sprog, som jeg ikke forstod, og kort efter kom Judy ind, og den smukke unge Ting døde roligt.”

„Hvordan saa hun ud?” spurgte Mr. Gray.

„Marjorie ligner hende ganske, kun at Moderen var smukkere, og hun var en virkelig Dame, var hun, det er jeg sikker paa, for hendes Hænder var smaa og hvide, og endog naar hun var fra sig selv, var hun sin i sine Manerer. Sandy Ferguson dernede stavede sig igennem et Par af disse Breve, men de to er skrevne i et fremmed Sprog; se, Deres Velbaarenhed,” og Barney lagde Brevene i Mr. Grays Haand.

Et af Brevene var skrevet med en rask Herrehaand paa engelsk, og begyndte „Min kjære Fader,” og var undertegnet, „Din hengivne Søn, George.” De to andre var franske; det ene fra samme Haand, aandende Kjærlighed og Omhed. Det var dateret London og bebrejdede hende spøgelsesfuldt hendes Utaalmodighed, forsikrende hende, at hun med næste Post skulde faa fuld Bested om hans Planer. Dette var understrevet „Din egen George.” Det tredje Brev var ogsaa fransk, men fra en anden Haand. Det var dateret Marjelles og skrevet i en haard, streng Tone, fortalte at „Tante” endnu var usforsonlig og intet vilde høre om „Madeline.” „Du har valgt din Vej,” hed det videre, „og maa vandre den Vej, din vanærede Familie har intet mere med Dig at bestille. Gaa Du og følg din Husbond til den Kræmmernation.” Underskriften var rebet af baade dette og et af de andre Breve. Det sidste lod saaledes:

„Kjære Madame.

Som Svar paa Deres af 15de har vi den Ære at svare, at den Dem tilkommende Sum Penge allerede er bleven udbetalt paa Deres Anvisning, og vi venter nærmere Ordre fra Amerika, før vi kan sende Dem mere. Dr. Rodman har til Dato ikke ladet høre fra sig.

Med megen Agtelse

Deres

Barry & Williams,

4 Garden Court, East.”

Mr. Gray gjennemlæste langsomt og med dyb Æstertanke disse Breve, tog det første og læste det om igjen.

„Min kjære Fader.

Jeg ved, at mit Giftermaal har i høj Grad mishaget Dig; men kan alligevel ikke tro, at Du fuldt ud mener, hvad Du siger i dit sidste Brev. Kan være, jeg er en Ligger, men jeg er ingen Skurk, og jeg kunde ligesaa godt gjøre, hvad Du befaler mig — at forlade min hjælpeløse Hustru og Barn i et fremmed Land — som begaa en Forbrydelse.

Jeg beder Dig ydmygt om Tilgivelse og er villig til at indtage den ringeste Stilling i din Tjeneste for at kunne tjene Brodet til mine Kjære; men jeg kan ikke og vil ikke gaa ind paa de Betingelser, dit Brev forekriver mig. Lad mig snart høre fra Dig.

Din hengivne Søn

George.”

„Hvad siger Deres Velbaarenhed?” spurgte Barney ivrig, da Mr. Gray lagde Brevene sammen.

„De Dphsninger, de giver, vil neppe lede til noget, Barney. Jeg vil nøje overveje Sagen og henvende mig til Messrs. Barry & Williams i London. Men der er lidet sikkert at holde sig til, en meget mytisk Sag i det hele.”

„Kan Deres Velbaarenhed ikke finde ud Marjories Fader?” spurgte Barney i en stoffet Tone.

„Jeg skulde ønske, jeg kunde,” sagde Mr. Gray hjertelig; men der er lidet Haab. Du havde ganske ret i ikke at give Marjorie Brevene; jeg vil ikke sige et Ord derom til hende for ikke at vække et falskt Haab. Hun er i gode Hænder, og jeg lover Dig, at jeg altid skal have hendes Vel for Dje.”

„Og det er et Løfte, saa godt som noget Dokument,” sagde Barney med Varme, idet Taarerne kom ham i Øjnene.

„Taf,” sagde Dommeren smilende. „Kan jeg saa gjøre noget for Dig, give Dig en anbefaling eller noget?”

„Hvis Deres Velbaarenhed skulde vide om nogen Portnerplads et eller andet Sted, hvor jeg kunde gjøre Dagtjeneste; thi Aftenerne maatte jeg have for mig selv for Musikens Skyld.”

„Saa Du har bragt Violinen med Dig?” sagde Dommeren leende. „Ja, jeg skal tænke paa det, Barney, og hvis Du vil komme herind om et Par Dage, vil jeg se, hvad jeg kan gjøre. Min Søn har været meget syg og er just begyndt at komme sig; han vilde gjerne se Dig, Marjorie har ofte snakket med ham om Dig.”

„Jeg vilde være stolt af at faa Lov til at hilse paa den unge Herre, som jeg har hørt Mrs. Merrill nævne saa tit. Mange tak til Deres Velbaarenhed for alle Gunstbevisninger, en fin, nobel Gentleman er De, det siger Barney Brian. Farvel, Deres Velbaarenhed, jeg haaber, De ikke har brugt altfor meget af Deres Tid til at snakke med en af mine Lige.”

Da Barney var gaaet, læste Dommeren endnu engang Brevene igjennem og glemte dem derefter paa et sikkert Sted. Han vilde fortalt Regie det hele straks, hvis han ikke havde frygtet for at sætte hans Sind formeget i Bevægelse, men besluttede at vente dermed til han havde faaet Svar fra London. Han lukkede sin Bult og gik ovenpaa, hvor han fandt Meta læsende og Regie sovende med en svag Sundhedsrødme i Kinderne.

[Fort.]

Træk af hellige Mænds og Kvinders Liv.

Efter forskjellige Kilder

ved

P. J. — J.

(Slutning.)

David syndede ogsaa; men Gud tilgav ham dog,” sagde Kejseren.

„Tag da mod det Nag, Herren vil lægge paa Dig,” sagde Ambrosius; „Du har efterliget David i Synd, følg ham nu ogsaa i Anger.”

Da vendte Theodosius grædende tilbage til sit Slot.

I otte Maaneder stod der nu en heftig Strid baade i Theodosius' Hjerter og udenom ham. Inderst inde begræd han sin Synd, men den Fornærmelse, der fra først af var tilføjet ham, hans saarede Værdighed, Smigeren af Hoffolkene, der undskyldte hans Strængthed og undertiden ironisk smilede ad hans Angerstaarer, Ambrosius' tilsyneladende Haardhed, der ikke lod ham vige et eneste Skridt fra det, han engang havde fordret — dette gjorde Striden lang og haard. Da kom Julen med alle dens hellige Fester. Kejseren sad i sit Palads og „udgjød Strømme af Taarer,” og Rufinus, hans Minister gik ind til ham og spurgte ham koldt ironisk, hvorfor han sørgede. „Du smiler,” sagde Kejseren, „for Du føler ikke min Glendighed. Guds Kirke staar aaben for Trælle og Tiggere, kun for mig er den lukket, Kirkens Dør saa vel som Himlens Dør.”

Da tilbød Rufinus at gaa til Biskoppen for at erhverve hans Abolution. Theodosius haabede kun lidt heraf, men lod ham dog gaa.

Det var dog forgæves, Rufinus vendte stoffet tilbage, og da han mødte Kejseren, som var paa Vejen til Basilikaen, raadede han ham til ikke at gaa længere. Men med den sande Angers sande Værdighed sagde Theodosius nu endelig: „Nej, jeg vil gaa til Ambrosius og lide den Straf, jeg har fortjent.”

I denne Bodfærdiges Hjerter og Samvittighed var Sejren nu alt vundet. Han havde taget mod den dybeste Ydmygelse af sin Samvittigheds Domstol, og den udvortes Ydmygelse lod nu heller ikke længe vente paa sig.

Ambrosius mødte Kejseren i Basilikaens Gaard, og her tog Kejseren mod den Straf, der blev ham paalagt, den lange offentlige Bod, som alle store Forbrydere maatte underkaste sig. Her indviledede han ogsaa i at give den eneste Erstatning, der forlangtes, og som kunde gives, nemlig Udstedelsen af en Lov, der fastsatte et Tidsrum af 30 Dage mellem en Dødsdom og dens Udførelse. Herved skjæmmedes han og hans Efterfølgere mod Kristeller til despotisk at benytte sig af deres Enevælde.

Da Kejseren nu saaledes endelig var bleven tilstedet Adgang til Kirken, fastede han sig hø t grædende udstrakt paa dens Gulv og raabte: „O, Herre, jeg klamrer mig til Støvet i dit Hus, oprejs mig atter, som Du har lovet i dit hellige Ord!”

Dette var i Sandhed ingen blot udvortes Sejr af Præstevælden over den kejserlige Magt, men først og fremmest et stort Hjertes Sejr over sig selv.

Efter at Kejseren ved Ambrosius' hjælp var gjenvundet for sig selv, udstødte han, der aldrig glemte sit dybe Fald, mange milde Love, der havde til Djemed at befjærme de Fattige og Hjælpeløse, saaledes fik alle de Børn, der paa Grund af Forældrenes Fattigdom vare solgte som Slaver, deres Frihed tilbage, og der blev sat stærke Bomme mod Embedsmænds, saavel militære som civile, Overgreb.

Striden mellem Kejseren og Biskoppen endte med et Venstak, som varede indtil Døden, og herefter søgte den ædle kristne Kejsers stadig Ambrosius' Raad og Hjælp i alle vigtige Sager. Efter sin Sejr ved Aquilicia — den sidste Sejr over aabenbare Hedninger — skrev Kejseren straks til Ambrosius, hvem han, som han sagde, skyldte sin Sejr, og Ambrosius lagde Brevet paa Alteret for at det, som han skrev, „kunde tale til Gud ligesom mine Bønner.”

Engstelig for, at Sejren skulde blive efterfulgt af unyttig Blodsudgydelse, ilede Ambrosius til Aquilicia og fastede sig her paa Knae for Kejseren, idet han besvor ham at skaane de Overvundne. Theodosius løstede ham straks op, lovede alle Oprørere Tilgivelse, og knælede derefter selv ned for Erkebiskoppen, idet han forsikrede, at det var ham, han kunde takke for: Sejren.

Denne Sejr gjorde Theodosius til Herre over baade det østlige og vestlige romerske Rige og Am-

brofius skyndte sig nu til Milano for højtidelig at kunne modtage sin kejserlige Ven, der næste Dag holdt sit Indtog i Byen under Befolkningens stormende Begejstring. Men Theodosius, der endnu hufkede Theosalonika og betragtede den nødvendige Krigs Blodsudgydelse som en Plet, der gjorde ham uskiftet til at modtage Sakramentet, ventede endnu nogle Uger, før han gik til Herrens Bord.

Men Indgangen til det Tempel, som menneftelige Hænder hverken kan aabne eller lukke, skulde snart aabne sig for den troende Kejser. Hans Helbred var meget svækket, og den 19de Januar 395, fem Uar efter hans offentlige Bod og nogle faa Uger efter Sejren ved Aquilicia, døde Theodosius i Ambrosius' Arme, og med Ambrosius' Navn paa Læberne. I ham tabte Erkebispens sin mægtigste Ven og sin mest trofaste Medarbejder for Kirkens Sag.

Flere Uar før dette fæde, havde en anden vigtig Begivenhed i Kirkens Historie fundet Sted, nemlig Ambrosius' Møde med Augustin.

Den store Afrikaner var naaet længst ned i sin Forvildelse, da han Uar 384 kom til Milano, hvor Ambrosius dengang havde været Biskop i syv Uar. Han kom dertil som Professor i Veltalenhed, og den foromtaltte Symmachus, Augustins og Ambrosius' fælles Ven, bragte dem sammen og lagde derved i Ambrosius' Haand den Traad, der siden med Lempe skulde drage Augustin tilbage paa den rette Vej.

Ambrosius modtog den unge fremmede Lærde med stor Venlighed og vandt derved Augustins Tilid. Erkebispens var selv meget veltalende og jatte derfor Pris paa den veltalende Afrikaner, og som Kirkens trofaste Hyrde saa han i Vandreren ikke en Fiende, men et forvildet Faar, hvem den gode Hyrde sikkert vilde føre tilbage til Fjolden.

Augustin gik ofte i Kirke for at lytte til Ambrosius' Veltalenhed, „ikke for at høre hvad han jagde, men hvorledes han jagde det.“ Det varede dog ikke længe, før han ogsaa begyndte at lytte til hans Udvikling af den kristne Lære og efterhaanden blev overbevist om, at det var ham og ikke de Kristne, der vandrede vildsvomt om i Mørket, og at Kristus og han alene er det sande Lys. Og ikke alene lyttede han til Ambrosius' veltalende Ord, han iagttog ogsaa hans Liv, der endnu mere end hans Ord vidnede for Kristendommens Sag, hans daglige Vandringer ude blandt Børnene, de Fattige og de Elendige.

„Er Du syg,“ saaledes henvendte Ambrosius sig i en af sine Prædikener til Augustin, „da søg den sande Læge, han vil ikke oprive dit Saar, men læge det ved et Ord.“

Tilfældt blev Augustins Hjerte da vundet helt for Gud, hans hele Væsen vendte sig, som han selv siger, til Forsøgeren, og nu gik han til sin Moder, den fromme Monica, hvem han skammelig havde forladt paa Afrikas Kyst, og som nu utrættelig for hans Sjæls Frelse var rejst efter ham til Milano, gik til hende for at udøse al sin Anger og Glæde i hendes Moderstjød og vidnede om sin sande Omvendelse til Gud ved at oplukke sit Hjerte for de sande menneftelige Følelser.

Hans Daab blev endnu opsat nogle faa Maaneder, og Mellemtiden tilbragte han i Stilhed udenfor Milano, i Nærheden af Marcellinas Landsted. Der tilbragte han Tiden med at granske de hellige Skrifter, især — efter Ambrosius' Raad — Sefajas som Indledning til Evangelierne.

Saa kom Fastetiden, og han vendte tilbage til Milano for at søge Kirkerne og sammen med Menigheden istemme de ambrosianske Lovsange samt lytte til Erkebispens beaandede Taler. „Lader os forlade Styggerne,“ jagde han blandt andet, „vi, som søge Sollyst; lader os vende os fra Røgen, vi, som ere Vjsets Børn. Røgen er Synden, og Styggen er dette jordiske Liv.“

„Jeg kunde kun aande frit i Kirkerne,“ skriver Augustin. „Hvilke Strømme bragte ikke vor Kirkes Lovsange til at flyde i mit Hjerte. Ordene tone i mit Ore, Sandheden nedsaunker sig i mit Hjerte, Taarerne flyde, men i disse Taarer er der Fryd.“

Saa kom da tilfældt Paaskefasten den 24de April 387, og med den oprandt den længselsfuldt ventede Daabstund. Naturligvis var det Ambrosius, der døbte Augustin; det blev et Møde af to store Sjæle ved Livets Flod, et Møde, der har fundet sit poetiske Udtryk i den smukke Legende, der fortæller, at det hellige Te Deum i Daabsøjeblikket fødtes til Verden derved, at Ambrosius og Augustin uvilkaarlig brød ud i en takende Vekselsang.

Ikke længe derefter forlod Augustin tilligemed sin Moder, Milano, og han fik ikke tiere Ambrosius at se, men dennes Prædikener, hans hellige Sange og rene Levnet fortjattes i hans Discipels Hjerte og Liv.

Kort efter Sønnens Daab, sov Monica fredelig hen, og i sin dybe Smerte over hendes Tab „fandt jeg Trøst, naar jeg om Natten laa og græd,“ skriver Augustin, „ved at hufke paa dine Ord, Ambrosius.“

— Det er kun faa, der har udfoldet en saa vidunderlig mangefidig Virksomhed som Ambrosius. Paa alle Omraader sætter hans Liv dybe Spor i den Tidssalder, hvori han levede, og hans Virken bærer Vidne om en Evnerigdom, ved hvis Forskjelligartethed der er noget ligefrem forbløffende. Som Statsmand foretog han Kejser omkring i Landene for at mægle Fred mellem Fyrsterne, som Kirkeskrifte bekjæmpede han de Mægtiges Overgreb, og som Præst sørgede han med Taalmodighed for de ham betroede Sjæle. Som Dommer i Kirkesager gav han det ædleste Eksempel paa taalmodige Underføgelser og uheldede Afgjørelser, idet han ofte saa bort fra Legater til Kirken for at paase de Efterladtes retfærdige Krav. Hans Breve indeholder hans Samtids offentlige Historie og giver ogsaa Indblik i utallige utjendte Sørghendes og Videndes private Liv.

I mod de Riges egoistiske Overdaadighed og Undertrykkelser taler han med lidenskabelig Indignation. „Achab er paa ingen Maade død endnu,“ siger han, „hver Dag bliver en eller anden Nabo forurettet. Dele vel Englene Himmelen imellem sig?“ spørger han. „Fuglene ere fælles om Luften, Fiskenes svømme frit omkring i Havet; Menneftet er den eneste Skabning, som finder Fornøjelse i at udelukke andre fra sine Glæder.“

Midt i al denne Virken faar han dog Tid til at skabe en ny Kirkemusik og blive hellige Hymners første Sanger i en ny Ura. Ved i disse Sange at lade sit Hjerte løfte sig op til Gud, ved hver Dag at lade sin Aand bade sig i de hellige Ord, sølte han uden Tvivl sin Sjæls Ringer vokse sig store og stærke til den sidste store Flugt.

Disse Hymner var ikke at ligne med lidet nærende, men pyntelige literære Lækkrier, bestemte til at fremtages og nydes ved sjældne Lejligheder, de blev tværtimod hans Tids og fremfor alt hans Hysesbørns daglige Brød. De sang dem ved deres Arbejde, i deres Hjem, som ved Belejringer af Basilikaen — overalt klang hans kraftige Ord og simple Musik i deres Hjerter. De ere bestemte for de forskjellige Dagstider, de forskjellige Højtidsdage og Fester i Kirkeåret og gjensvarer de Begivenheder i den hellige Historie, der karakteriserer hver Dag eller Fest.

Solopgangen og Solnedgangen danne de fremherskende Billeder i Morgen- og Aftenangene. Kristus, Retfærdighedens Sol, der aldrig gaar ned, Ulyst, der aldrig aftager, i sig selv paa en Gang Dagen og Ulyst, er Hovedemnet i disse Sange. De ambrosianske Hymner have alle korte Verslinier uden Rim, og gennem dem alle gløder roligt og inderligt Kjærligheden til Gud, udtrykt i simple, ligefremme Ord. Der er en ejendommelig romersk Majestæt over dem, den Herkerværdighed, som karakteriserer den store Romerstats Sprog — Krigens og Lovens Tunge-maal, har ogsaa præget dem.

Det er tydeligt, at Ambrosius har haft et aabent og forstaaende Blik for Naturens Skønheder; hans Digt Hexameron eller de seks Dages Skabelse indeholder skønne Tanker om Havet, Blomsterne og alle de øvrige Skabninger. „Gud saa, at det — Havet — var godt — godt og skønt, med dets hvide Toppe, dets skumfrynsede Rand og dets af Solnedgangen farvede Glæde. Hvor melodiose dets mange Røster, hvor stolt dets Brujen, hvor blidt dets Bladstøffen.“ Og han slutter saaledes: „Da hvilede Gud. Takket være Skaberens, han havde udført et Værk, i hvilket han kunde hvile. Han skabte Himmelen; men jeg læser ikke om, at han derefter hvilede; han skabte Jorden, men heller ikke efter dette hvilede han; han dannede Solen, Maanen og Stjernerne, dog — jeg læser heller ikke om, at han hvilede paa denne sin Gjerning. Men jeg læser, at han dannede Menneftet, og at han saa hvilede; thi han havde nu en, som hans Kjærlighed kunde tilgive.“

Ogsaa Ambrosius nærmede sig sin Hviles Stund; han var endnu ikke 57 Uar, men Legemet, der var hærgnet af mange haarde Sygdomme, medtaget af Arbejde, Strid og Skuffelser, var tilfældt bleven opslidt.

I Uaret 397 to Uar efter Theodosius' Død maatte han ophøre med at skrive, men han vedblev at læse og granske, og medens han granskede, forekom det hans Haandskriver, Paulinus, at han saa hans Ansigt omstraalet som af Udslyer. Han var netop da i Færd med at diktere Paulinus en Kommentaar til den 84de Psalm.

„Det er svært at skulle vente saa længe paa den Dag, da det Forkrænkkelige skal opluges af Livet,“ jagde han; „men Herren være lovet, hans Ords Fækkel finner altid for vore Øjne.“

„Rejs Dig, Herre, hvi jover Du? Vor Sjæl er nedbøjet i Støvet. Rejs Dig og hjælp os, frels os for din Barmhjertigheds Skyld!“

Saa svigtede Kræfterne ham, og han dikerede ikke mere; men den Gud, han paafaldte, „reiste sig“ og frelste ham for evig.

Det var i Slutningen af Marts, og fra nu af forlod hans Ungdomsven Simplician ham ikke mere. En Dag, da de sad sammen i Bispens Værelse, og begge var henfjænkne i Bøn, saa Ambrosius Jesus træde henimod sig med et forklaret Smil og kaldte ham op til sig i Himmelen.

Kejserhoffet, der kjendte hans Værd, ræddedes ligefrem ved Tanken om hans Død og sendte en Deputation af hans nærmeste Venner til ham med den angstelige Anmodning: „Gaa dog hen og bed ham anraabe Gud om at forlænge hans Liv.“ De kom hen til ham, satte sig med Taarer om hans Leje og bed for ham ikke at forlade dem.

Han takkede dem inderlig og svarede dem med de bekjendte Ord: „Jeg har ikke levet iblandt Eder saaledes, at jeg skulde flamme mig ved at leve længere; men jeg frngter ej for Døden; thi jeg jener en god Herre.“

Marcellina søgte ved Bønnen og omhyggelig Pleje at bevare sin Broders Liv; men hans Sjæl stod alt rede til den lange Rejse, og Marcellina, den ældste af de tre Søstende, kom til at overleve sine Brødre.

Den eneste jordiske Tanke, han nu havde tilbage, var den, der angik Omsorgen for Menigheden. Nogle af hans Diaconer vare samlede i hans Værelse, længst borte fra hans Leje, og stod der og talde om, hvem der skulde være hans Efterfølger. En af dem nævnedes Simplician, men andre mente, at han var for gammel. Den døende Biskops trætte Ore opangede dog denne Samtale, der angik den Hjord, han eskede saa højt. „Han er gammel, men han er god,“ jagde Ambrosius tre Gange.

Diaconerne bleve meget forlegne, da de mærkede, at deres Samtale var bleven hørt, og skyndte sig ud; men den Døendes Ord kom til at gjælde, og Simplician blev Ambrosius' Efterfølger.

Langfredag, den 3die April, henved Kl. 1 om Middagen udstrakte han sine Arme i Form af et Kors for at bede, og denne bedende Stilling foeblev han i, til han havde draget det sidste Suk. De Omstaaende kunde følge hans Bønner ved at se, hvorledes hans Læber bevægede sig; men de kunde ikke høre noget Ord. Herved Midnat modtog han Sakramentet, og straks derefter overgav han sin Sjæl til Gud.

Paaskefast blev hans Lig baaren hen i Milanos Hovedkirke. Store Folkestæder trængte sig sammen om hans Baare — Mænd og Kvinder af alle Alskyer og i alle Aldere, Jøder og Hedninger blandede imellem de Kristne, alle forenede i den fælles Følelse af Sorg og Taknemmelighed!

Men for ham selv var der nu begyndt en anden Paaskefest i det Høje.

Der fortælles en rørende Historie om, at da Marfomanerne, en tyssk Stamme, der paa den Tid boede omkring ved Elben, af en italiensk Missionær havde hørt om Kristendommen og om en stor kristen Mand, der hed Ambrosius, sendte deres Dronning Frilgige Bud til ham for at faa nærmere Oplysning om denne Tro, og Biskoppen fandt da ogsaa Tid til at skrive en Katekismus til hende og hendes Folk. Da hun havde læst den, kom hun til at længes saare efter selv at tale med den store Lærer og begar sig paa Vej til Milano. Men hun kom for sent. Den veltalende Røst, hun var rejst saa langt for at høre, var just forstummet for bestandig, og hun maatte nøjes med at gaa med i Skaren, der fulgte hans Baare.

Den hellige Ambrosius fremstilles af Kunstnerne gjerne sammen med en Bibe eller med en Svøbe i Haanden; dette sidste Symbol med Henblik til hans Forhold til Kejser Theodosius.

Bjergstigning.

„Ser Du, hvordan Stien vinder
Sig langs Afgrundsdybet hist?
Aldrig vi til Maalet finder —
Vi maa styrte ned tilsidst!“

Ja, men husk, at ved vor Side
Vandrer en usynlig med,
Griber os, hver Gang vi glide,
Vogter kjærlig vore Fjed!

„Men i hine Kløfter lure
Mørke Aander, ser Du dem,
En iblandt dem, fæl at skue,
Stikker der sit Hoved frem!“

Barn, Du ved, hvad jeg Dig sagde:
Ræddes Du for Mørkets Magt,
Bønnen Dig paa Læben lagde
Han, som slutted med Dig Pagt.

„Men det mørkner — Lyset viger —
Snart vi intet øjner mer —
Ak, hvad hjælper det, vi stiger
Intetsteds jeg Vejen ser!“

Gaa dog trøstig frem mod Maalet;
Gud har givet Dig sit Lys; —
Den, for hvem det først har straalet,
Frygter ikke Dødens Gys!

Stjernen tændes alt foroven —
Klart den lyser, grant jeg ser
Maalet hisset over Skoven, —
Frygt nu ikke Mørket mer!

Husk det altid: Ingen Fare
Truer den, som Gud er med! —
Vil Du blot hans Ord bevare,
Skal Du aldrig vorde ræd!

E. P.

Om Svampene.



Det er ikke saa meget længe siden, at Svampene henvises til Botanikernes Omraade, idet man regnede dem til en Gruppe af meget lavtstaaende Planter, og man kan ikke undres herover; thi de fremlagde adskillige flaaende Sigheder med Planterne. De ere planteagtige i Formen, de sidde fast paa Havbunden eller andre Gjenstande ligesom med en Rod, og endelig ere de helt blottede for de slynglige og isjnefaldende Egenstaber, som man anser for karakteristiske for Dyrelivet. En nøjere og omhyggelig Undersøgelse af de formodede Planter bragte dog efterhaanden saa mange løjerlige og overraskende Omstændigheder for Syjet, at Naturforskerne begyndte at tvivle paa deres tidligere Formodnings Rigtighed. Først kom man til den Erkjendelse, at i Henseende til alle de vigtigste Livs- nyringer pegede Svampene bort fra Planter og hen til Dyrriget, dernæst gav man sig til at studere deres Udviklingshistorie og fandt, at de ogsaa heri stemmede fuldstændig overens med Dyrene; det endte da med, at man maatte flytte dem om, og nu henregnes de af alle til en ganske vist meget lavtstaaende, men dog tydelig udpræget Gruppe af Dyrriget. Saaledes er det gaaet Naturforskeren. Vore Læsere vilde maatte nærmest være fristede til at henregne den Svamp, de kjende bedst, nemlig Badstefvampen til den livløse Natur, altsaa hverken til Dyrriget eller Planteriget, og deri have de for saa vidt ogsaa Ret, som Badstefvampen i den Skikkelse, vi

kjende den, kun er en Del af Svampen, nemlig dens Bolig. Det fine, bløde hornagtige Væv er dannet af Svampens levende Del affurat paa samme Maade, som Sneglehuset er lavet af Sneglen og Østersskallen af Østersen. Men hvorledes denne Dannelse ellers foregaar er endnu skjult for os; vi ved ikke, hvorledes den levende Del af Svampen udstiller, former og opbygger det hornede Skelet, vi bruge i vore Huse. Alt, hvad vi i Virkeligheden ved, er begrænset til den Sagtagelse, at Dannelsen af dette Skelet er karakteristisk for Svampelivet, ligesom Knogledannelsen er karakteristisk for Dyrvelddyrene.

Før vi gaa videre, maa vi imidlertid gjøre opmærksom paa, at Badstefvampene kun danne en enkelt Gruppe i Svampenes Familie. Der gives saaledes Svampearter, som fuldstændig mangle det faste Skelet og kun bestaa af en blød, geleagtig Masse, den saakaldte Protoplasme; denne Masse er gjennehullet af større og mindre Kanaler affurat ligesom Badstefvampen, men viser som sagt ikke Spor af fastere Dele.

Betragter man en Badstefvamp eller Hornsvamp, som er deres egentlige naturhistoriske Navn — som den præsenterer sig naar den netop er fisset op af Havet, vil man se, at der inde i det bløde, hornede Væv findes smaa naaleagtige Legemer, dannede af et mineralist Stof, for det meste Kisel eller Kalk, der tjener til at give det højelige Væv mere Fasthed; men der gives ogsaa Svampe, hvor Hornvævet er forsvundet og helt erstattet af Kisel, det er de saakaldte Kiselsvampe. Af dem har der i Fortiden levet en umaadelig Mængde, og det meste af vor Flint skriver sig fra dem. De have altsaa spillet en megen vigtig Rolle i Menneskets Kulturhistorie, og de have forsynet Oldtidsfolkene med Redskaber. Sigt og her paa Marerne kan der findes Flintestykker, som have et meget løjerligt Udseende, og Folk antager dem i Umindelighed for at være forstenede Fuglehoveder, Fiske, Frugter o. s. v. men de ere alle Levninger af disse Kiselsvampe.

Kiselsvampene ere i nær Familie med Hornsvampene, man kan tænke sig, at Hornet lidt efter lidt er forsvundet og har givet Plads for Kiselet, men paa den anden Side danne de en Overgang til de prægtige Glasvampe, der i elegant Form og pynteligt Udseende overgaa mange af de højere Dyrklasser. De findes især i de varme Hæve paa meget dybt Vand, f. Eks. ved Phillippinerne i Ostindien, og er først blevne kjendte ved den i den nyere Tid foretagne Observationsundersøgelse. Den bekendteste af Glasvampene er den smukke „Venus's Blomsterkurv“, der vel fortjener sit skønne, poetiske Navn. Den har Form som et opretstaaende Overflødigheds-horn og er vævet af overordentlig fine Kiseltraade, der krydse hinanden, saa at de danne et regelmæssigt Fletværk. Kurvens Nabning foroven er lukket med et Laag af Kiselstøv, men forneden opløser Masserne sig ligesom til en Lok af Kiselhaar, hvormed den er fæstet til Havbundens Dynd. Saa længe Blomsterkurven er ung, er Skelettet meget højeligt; men efterhaanden, som den bliver ældre, bliver Flintestoffet mere fremtrædende i Skelettet, og den bliver haard og stiv. Der findes flere andre Glasvampe, af hvilke nogle ligne „Venus's Blomsterkurv“ endel i Formen; men ingen naar den i Regelmæssighed og Finhed.

Naar vi have anført, at Skelettet hos mange Svampe dannes af Kalk, have vi nævnt de vigtigste af Svamparternes faste Bygning og gaa derefter over til at omtale den levende Skabning, der behor disse Bygninger.

Tage vi en af de grønne Ferskvandsvampe, der f. Eks. vokser frem paa Træværket i Kanalfluser o. L., opdage vi let, at det „Levende“ i den bestaar af en blød, glimende Masse, der ligner Eggehvide. Det er den fornævnte saakaldte Protoplasme, det geleagtige Stof, der enten under en Form eller en anden findes, hvorformhelt Livet eksisterer. Det er ogsaa det, der danner det „Levende“ i de andre Svampearter, det, der danner og former den faste Bygning, og som udfører de Funktioner, hvori Svampelivet bestaar og giver sig tilkjende. Det bedækker Svampenes ydre Overflade og udgjør Kanalerne, som paa Kryds og tværs gjennehuller Skelettet.

[Sluttes.]

Barn Jesus.

Mel.: Harpen 80.

Han kom den store Livets Fyrste,
Han kom med Kjærlighed i Favn,
Med Lægedom for Sorg og Savn,
Med Læskedrik for dem, der tørste;
Lig Solen efter Natten graa,
Han kom til Alle, Store, Smaa,
Som favne vil Barn Jesus.

Han kom med Jubel til hvert Hjerter,
Som vilde lukke op for ham,
Da glemtes Angst og Ve og Skam,
Og Hjertet ikkun ét begjærte:
At maatte hvile i Guds Favn,
Og kaldes ømt ved Barne-Navn
Af ham ved Barnet Jesus.

Han kommer nu i denne Time,
Tag Du imod ham, kjære Ven,
Og slip ham aldrig mer igjen!
O, hører Du, hvor Klokker kime?
De dejligt ringe Julen ind,
Saa kom med barnligt, ydmygt Sind
Og bliv hos Barnet Jesus!

Adolphine Fogmann.

Husmoderen.

Til denne Subskription modtage vi gjerne gode, praktiske og prøvede Bidrag fra vore Læsere.

At rense Glas og Flasker fra Fedt.

Potasse og Brændeasse kunne være ret gode Midler, men endnu bedre er dog Boghvede, særlig til Flasker og Glas med smære Mundinger. Hvis det er Jernis eller et lignende klæbrigt Stof, som har været i Flasken, gjør man vel i, først at lade Flasken staa nogen Tid i lunken Vand.

Parfumeret Brevpapir.

Mange Damer kunne godt lide, at deres Brevpapir skal være let parfumeret. Dette gjøres let ved at overhælde nogle Ark Trækpapir med Parfume, lægge dem mellem Brevpapiret og gemme det hele i en veltilsluttet Kiste. Man kan ogsaa lægge Violpulver (for 10 Ore hos Materialisten) mellem Papiret.

Bleek

Indres i at skimle, naar man kommer et Par Draaber Kreosot i Bleekhuset.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresse-res til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Hvem er hun? Af Jeanie L. Gould. [Fort.] — Træl af hellige Mænds og Kvinders Liv. Ved L. J. J. [Slutn.] — Bjergstigning. Digt af E. P. — Om Svampene. — Skovblomster. [Billeder.] — Moderstolth. d. Billeder. — Det første Skridt. [Billeder.]